

Zrcadlový sál

Dunaj

To tak jednou nemám co dělat
jen tak stojím a nic mne nebaví
když ke mně přijde nějaký děda
prej se nudím a že ať jdu s ním
že ukáže mi zrcadlový bludiště
a že nepočká to napříště
že ukáže mi zrcadlový sál
a když to říkal divně se u toho smál

Jó zrcadlový sál

V chodbách ze zrcadel
se mi tělo křiví
už sahají až na zem
mý ruce bílý

Nohy se kříží
hlava se vzdouvá
tělo křiví
pryč posouvá

Tak tohle mám být já

Tváře se mísí
podoby splývají
proudy dvojníků
v řeky se slévají

A naše obrazy se pojí
a všechno spletené mám
a najednou se bojím
a dědka se ptám

A to jste vy a nebo já

A on se směje a nepovídá nic
a říkám si raději zmizím
a děda se směje čím dál tím víc
a přitom hlasem úplně jiným
odkud já jenom ten hlas znám
a najednou mi všechno došlo
a když zavřený oči otvírám
vidím jak tam stojím já

Vidím že mou podobu má

Vidím že mou podobu má
zkouším ho chytit rukou starce
lehce přede mnou uhýbá
a mou tváří krásnou
se na mne usmívá
a svou tváří krásnou
se na sebe usmívám
a posměšně se sama sebe ptám

A to jsi ty a nebo já
Tištěno z www.txp.cz